НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

НОВА ЗОРА®

www.novazora.net

www.zora-news.com

Г.С. Раковски: Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини

ВТОРНИК, 23 ЮЛИ 2019 г. ЦЕНА 1 ЛВ. СОФИЯ ГОДИНА XXIII (XXX) БРОЙ 30

ГОЛЯМАТА ЛЪЖА ЗА ЕВРОПА

Минчо Минчев

Най-значимото събитие след отминалите избори за Европейски парламент е вече факт. На 16 юли за председател на Европейската комисия бе избрана Урсула фон дер Лайен. Както самата тя заяви – първо е европейка и чак след това – германка.

Родена в Белгия, живяла в САЩ, бивш министър по семейните въпроси, по труда и социалните грижи и министър на отбраната при кабинетите на г-жа Меркел, тя **бе избрана с 383 гласа срещу 327 – против и 22 – въздържали се.** Според **председателя на ПЕС Сергей Станишев,** значителна група от социалистите е подкрепила нейният избор, което му давало основание да следи за **стриктното изпълнение на обявената от нея програма в една 30-минутна реч пред избраниците в новия ЕП.**

Няма да преразказваме и преповтаряме основните й акценти. **Там, както се полага, оптимизмът доминира, а горчивото и сладкото се редуват, понякога до невъзможност да бъдат преглътнати.** Застъпница на идеите на Сорос и неговото Отворено общество **Урсула фон дер Лайен** ни обещава **задължителна ратификация на Истанбулската конвенция, дълбочинна реформа на Дъблинските споразумения и утвърждаване на Пакта за миграция като еманация на хуманността.** Тя обосновава тези си намерения с идеала за **една силна Европа,** която задължително трябва да е единна. Нещо повече, **баронесата заявява,** каквото и да означава това, **че ще застане срещу всеки, който се противопоставя на този принцип.** Като юридически инструментариум тя посочва, **че ще разчита на налагане на решения с квалифицирано мнозинство.** Няма защо да разсъждаваме като как се постига то.

На стр. 2

СЕДЕМНАДЕСЕТ МИГА ОТ ЖИВОТА НА ИСТИНСКИЯ ЩИРЛИЦ

Информация за размисъл

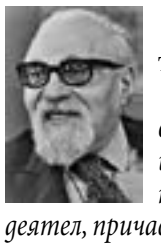

Ладислав Фарго - разузнавач, историк, писател:

„Разузнавателните служби са оказвали и оказват много по-голямо влияние върху хода на историята, отколкото политиците и военните. Зад всяко голямо събитие, зад всеки държавен деятел, причастен към тия събития, стоят **разузнавачи,** *но авторите на научни хроники - било от високомерие, било от некомпетентност или недобросъвестност - игнорират техния принос и не споменават дори имената им. Дори политиците, генералите и дипломатите, на които разузнавачите са оказвали неоценима помощ, обикновено ги премълчават в мемоарите си…“*

Рудолф Абел (Уйлям Хенрикович Фишер):

„Разузнаването не е увеселителна разходка в чужбина, не е низ от приключения, а труд, изискващ огромни усилия и напрежение, упоритост, воля и издръжливост, сериозни знания и голямо майсторство“.

Борис Цветанов

Питал съм **Борис Афанасиев**, за когото е този разказ, не е ли несправедливо всичко това? Той, литераторът, един от основателите на списание „Факел”, отговори с думите на **Омар Хаям:**

Ти пренебрегнат си и без награда. Забрави.
А дните отминават. Пак забрави…
Небрежно вее вятърът: Жизнената книга
отгръща на неудачна страница… може би.

За всички, които ще се хванат да оспорват написаното по-долу – искам да припомня, че има

закони в разузнаването:

Първият от тях е - всяка истина в разузнаването, е предпоследна;

Вторият е - нищо не е така, както изглежда.

БРЕЖНЕВ Е РАЗОЧАРОВАН

През 1974 година генералният секретар на **КПСС Леонид Илич Брежнев,** като един от милионите зрители на сериала *„Седемнадесет мига от пролетта”,* **е възхитен от**

На стр. 8

От стр. 1

Изборът на баронеса фон дер Лайен беше много показателен. Изглежда всичко иде да ни подсети, че се изоставя **принципа за доброволност и консенсност.** Досега те бяха само, образно казано, кюспе за шарани. Оттук нататък ще трябва да се кълве само на гола кука. Остава да видим обаче **какво се крие в практически план зад внезапното като сигнална ракета изстрелване на върха на ЕС на Урсула фон дер Лайен?**

Това най-напред означава обезсиливане и на остатъчния национален суверенитет и **превръщането на националната държава, дори не в автономна, а в подмандатна, територия. Това Конституция, Конституционен съд, колективна воля на обществото, историческа оттоворност на нацията и държавнотворния етнос,** както би казал Бай Ганьо, **стават** *„бош лаф“*. **В изборите за Европейски парламент и конструирането на неговото управление победи линията на** *„отвореното“* **отвсякъде общество.** И вече инициативи като **Пакт за миграция, Истанбулски конвенции, Стратегия за детето, не могат да бъдат спирани. А националните традиции, културата, образованието, здравеопазването, организацията и устройството на обществото, няма да могат да бъдат съхранявани. Валякът на** *„отворе-ността“*, **булдозерът на джендаризма, тежките плугове на ювеналните норми, ще затъпкват, заравняват и засипват, в името на новите права, старите и утвърдени от естеството на живота и историята принципи и норми.**

Не ни се иска да бъдем в ролята на прорицатели от Седмия ден, но ни се струва, че започват едни пет години, в които **първа и най-главна жертва ще бъде Свободата. И перверзията се изразява в това, че тя ще бъде унищожавана** *„в името на свободата“*! **С Урсула фон дер Лайен начело на ЕК няма да са проблем осъществяването нито на идеите на Джордж Сорос и Отворено общество, нито намеренията на т.нар. Комитет 300. На първо време с лекота ЕС ще бъде превърнат в генерален спонсор на правилните идеи и намерения. В този смисъл, никак не е случаен вият на** *„медите под контрол“* **срещу президента на САЩ Доналд Тръмп?** За тези, които са пропуснали факта нека припомним, че **той лиши Отворено общество от цели 30 млрд долара, които фондация-та-октопод на мегаспекуланта получаваше от американската държавна хазна.** *„Благодетелят“* **Сорос** веднага се хвърли да запуши дупката със своите *„честно спечелени“* **18 млрд долара.** Но октоподище е това! При това наплодено из всички морета и кон-

Бащите на Европа

Жан Моне

Робер Шуман

Валтер Халщайн

ГОЛЯМАТА ЛЪЖА ЗА ЕВРОПА

тиненти. 18 млрд не стигат дори за закуска на главоногите сороси-ди. А те са милиони. И се знае, че има в ЕС *„едни пари за вземане“* – **140 млрд евро!** Въпросът, както се оказва, внимателно е бил **подработван.** И предстои решение. **А Урсула фон дер Лайен е само ключът в правилните ръце. И** *„правилните ръце“* **са само на една ръка разстояние от пълната победа.**

Засега такива като нас *неправилни* и *несъгласни,* **могат да се уповават на надеждата, че Бог – милостив и всемогъщ – никога не е разрешавал на Злото, на Глобалното Зло, пълна победа. И че пак няма да разреши. Спирал го е на крачка от неговото тържество и пак ще го спре. Това – горе! Тук – в земните поселения, изпитанията, които ни е изпращал Вседържателят, никога не са свършвали. И няма да свършат. И все пак – изпитанията ще заслужат тържеството на Правдата.** Засега в нейна подкрепа се яви не друг, а **самият президент на САЩ Доналд Тръмп.** Яви се като ситуационен съюзник на Правдата. **А още Апостола ни е завещал мъдростта, че:** *„Помощ приемаме отвсякъде, но си имаме предназначения“*. И че ако сме въоръжени с **Правдата и Истината, и ако тя стига до все повече хора,** значи народното дело ще пребъде и силата ни ще има по-други измерения. А това е **шанс и за Надеждата, и за Каузата. Погледнато по-нашироко това е шанс и за света, и за Европа, и за България. И в този смисъл не трябва да се губи време и не трябва да се пестят сили, и главно не бива да се отчайваме, когато е реч да бъде подпомогнато доброто.**

Така че, ще започнем от следващия брой разказа на един френски благородник – Филип дьо Вилиерс. Този разказ е за **Сътворението на Обединена Европа.** Филип дьо Вилиерс също воюва на страната на **правдата и истината. Воюва срещу лъжи, митове и фалшиви герои. И няма причини да не подкрепим неговите рицарски усилия да дръпне верижката на лъжата и всичко да си дойде на мястото.** Неговата книга не е просто **повторение на божествената правда, че истината застига всяка лъжа и всичко тайно става явно.** Тя е и основание, **че в тази битка честните хора не свършват.** И значи не сме сами.

И така, месеци преди изборите за Европейски парламент, през февруари 2019 г., френското издателство „Фаяр“ пусна на пазара шокиращата книга на Филип дьо Вилиерс: *„Дръпнах веригата на лъжата и всичко си дойде на мястото“*. **Тя е посветена на** *Европейския съюз и неговите, така наречени „Бащи основатели“ - Жан Моне, Робер Шуман и Валтер Холщайн.*

Събраните доказателства са подтискащи. Както се полага в една гигантска конспирация, всичко минава оттам: апокрифни мемоари, долари, ЦРУ, агенти, минало - което заличават, **защото е изобличаващо; верноподанически чувства, които прикриват или се опитват да прикрият, защото са унизяващи. И, разбира се, предателства на високо равнище!...**

Понякога разказът на Филип дьо Вилиерс е вледеняващ. Воден с ритъма на една **задъхана анкета**, той се чете като **творение на Агата Кристи**, с тази разлика, че пораженията са съкрушаващи. **Това е краят на един мит, в който лъсва грозният образ на един колективен Дориан Грей.** Оказва се, че така наречените *„Бащи основатели“* **на Европейския съюз - Жан Моне и Робер Шуман, са работили съзнателно за други. И са знаели какво правят. Те са искали не силна Европа, а една Европа без плът, без глава и без корени.** Постепенно т.нар. „европейската конструкция“ се е превръщала в **кошмар, а генът на разрушението е бил имплантиран в нейното тяло още в начало на осъществяването на този дяволски замисъл. Както показват архивите, дори мемоарите на Жан Моне, единият от прославените** *„Бащи основатели“*, **са**

„В края на един разговор, който се въртеше около **„европейската конструкция“**, *бившият министър на външните работи на* **генерал Де Гол (Морис Кув дьо Мюрвил), който знаеше всичко за всички, подхвърли с вид на посветен в нещата човек:** *„Филип, достатъчно е да дръпнете веригата на Лъжата и всичко ще дойде на мястото си“*.

Десетилетия по-късно, посвещавайки на това **лично време и много жар,** възползвайки се и **от сътрудничества от най-високо ниво, както и от тайните познания посветени** на историята за обединяването на Европа, **Филип дьо Вилиерс решава, по съвета на Морис Кув дьо Мюрвил,** *„да дръпне веригата“*. И се ражда книгата, която поставя всичко на съответното му място.

Преди да я напише **Филип дьо Вилиерс** провежда своите проучвания в **Станфорд, Берлин, Женева, Москва и навсякъде, където могат да се намерят декласифицирани поверителни документи. Архивите проговарят и разкриват смущаващи тайни. Появява се опаката страна на Европа, която съвсем не е това, което се е разказвало до този момент за нея. Вследствие на проучвателната работа на Филип дьо Вилиерс,** може да се каже, че истинското име на неговата книга с разкрития, може да бъде и **„Голямата Лъжа за Европа“.**

Като обяснява авторът, тази книга се е родила след две беседи с известни личности. Първата е проведена с Морис Кув дьо Мюрвил, участник в Съпротивата и движението на генерал Де Гол *„Свободна Франция“*. **Освен това Кув дьо Мюрвил е бил министър на финансите и министър на външните работи на Франция при управлението на президента Шарл дьо Гол** (1958-1968) **и премиера Жорж Помпиду. След оставката на Помпиду няколко месеца изпълнява и функциите на министър-председател на Франция. Другата беседа е с един известен професор по история от Сорбоната, Жан-Батист Дюросел.**

Ето какво пише авторът на горепосочената книга за срещата си с **Кув дьо Мюрвил:**

БЪЛГАРИЯ НА ДИГИТАЛНИТЕ ЦЪРВУЛИ

Кеворк Кеворкян

Започна всеобщата конфискация на самоличности. Близо сме до Сияйното Бъдеще, дето ни го обещаваха през 60-те години на миналия век на конгресите на КПСС

Погромът на НАП е ясен – но далеч по-важен е погромът на НАП над всички ония, които са се доверили на държавата. Сега те бяха възнаградени с опустошителна катастрофа. Нея пък се опитват да я оправдаят с **непоносимо пренебрежение.** Какво щяха да направят гърците или сърбите – ако ги беше сполетяло такова цунами? Например: **нямаше да плащат никакви данъци** – докато не получат някаква компенсация. И гаранция за сигурност.

Но ние сме си овце. НАП-овце.

Да забравим момчето от Пловдив/**Кристиян Бойков – Вълшебникът**. Той не е гламав като Ван дер Любе, подпалвачът на Райхстага, **че да си признае. Истинският хакер обаче подпали измамното самочувствие на Властниците** - и те вълшебници, обаче по своему. Те винаги се залъгват с нещо розово – сега сигурно си мислят, че Грабежът ще отклони вниманието на ограбените – от какво?

След бързия успех с **Вълшебника/Кристиян**, специоветe трябва да се върнат назад – към писмото на хакера. То е много любопитно: **бил руснак, женен за българка,** и внезапно решил да ни направи на маймуни. Сигурно жена му го е ядосала нещо. **Иронията си я бива.**

Първото, което трябва да направят онези, които се отърват в „сигурността“, **е да проучат, кой отвътре е издънил системите на НАП – от безгрижие, незнание или липса на пари.**

Редно е в държава като нашата и на НАП да не й излизат сметките. *„Спецовете“* обаче си губят времето да умуват **над тъпи конспирации** – например, да търсят връзка между договора за **Ф-16, пробива в НАП и предстоящите избори. Това вече наистина е прекалено.** Путин се ядосал на Каракачанов и решил да накаже Горанов. Мътни глупости.

Един експерт пък нарече пробива *„Чернобил“* – сегашният изглежда обаче е много специален, защото **радиацията му поразява само главанаци, никой наоколо не пострада, освен нас.** Хакерът, който е посегнал на НАП, **не е от породата на Асандж или Сноудън** – защото не краде мръсните тайни на държавата си. Той не посяга на афери*те на Властта* – а жертва милиони обикновени граждани. Ако си въобразява, че така ще подпали гнева им – **бърка**.

На нашите хора и **ЕГН-та да им отнемат** - пак ще си траят, дори ще им е по-хубаво.

Ще бъдат Свободни – свободни атоми в един разпадащ се хаос.

След случилото се, каква национална сигурност съгнувате изобщо? Авторите на един успешен учебник за гимназиите съветвали **уроците по история да са кратки и да са придружени с документи.** Хубаво. Ако след **30 години бъдещите автори** последват този съвет, сигурно ще **пишат в урока за** *„дигитализацията“* на **България**, че **Мария Габриел** е била европейски комисар и ще покажат нейни снимки с **вечно почерпения ЮнКяр.** И ако и тогава, както и сега, **мразят Миналото** и не напишат за позорния пробив в НАП, децата няма да узнаят, какви **дигитални цървули** сме били.

Ще имат ли куража да напишат, че сме **постигнали дигиталния Ренесанс** с изтърбушена НАП /и Търговски регистър преди това/? Съмнявам се. Защото, вместо да си **свием опашката пред Истината**, ние все гледаме да я преиначим, за да не разваляме кефа на **Властниците.** И в това угодническо безсмислие сме безподобни. Тия дни видите ли по телевизията някой гънивец **на държавна ясла да оправдава или омаловажава катастрофата – заплюйте го, макар и мислено.**

Хайде, разкарайте ЕГН-та. Така и изборите вече няма да са проблем – **всички ще гласуват за един.** Парите вече отмряха – поне за няколко милиона души. **И революцията/дигиталната победи – поне в НАП. Започна всеобщата конфискация на самоличности.** Близо сме до **Сияйното Бъдеще,** дето ни го обещаваха през 60-те години на миналия век на конгресите на КПСС.

ГОЛЯМАТА ЛЪЖА ЗА ЕВРОПА

поръчани от американците. Написани са не от Моне и са платени не от Франция, а от американската фондация *„Форд“*. **Защо САЩ са толкова ангажирани с** *„европейската конструкция“*, пита Филип дьо Вилиерс? **Каква е причината, че се налага те да поръчват и да плащат за написването на нейната история?** Отговорът е очевиден: **за да бъде историята написана** *„политически коректно“*. Или, **за да бъде преписана. И главно, чрез Мемоарите на Моне, да бъде обоснована необходимостта от налагането на американския конституционен модел върху държавите от Стария континент. Конспиративна теория ли?** Едва ли. По-скоро е реч за старите мечти и съновидения за Европейски съединени щати.

И може би си струва човек да се замисли върху последните развития на процесите в ЕС. Показателно е и друго: проектът, който доминира над всичко и всички, и който в много документи е инструмент, който е оправдаван, стимулиран, и дори налаган, е **връзката например между Моне и довчерашния председател на ЕК Жан-Клод Юнкер.** Тях ги свързва **алкохолът.** Моне произлиза от фамилия на производители на коняк от Шарент и преди да нахълта в света на големите финанси, е пласьор на стоката през Англия, до Канада, САЩ, Полша и Румъния. При Юнкер обаче става въпрос за злоупотреба с уиски. Може би неслучайно в книгата си **Филип дьо Вилиерс започва с описание на пиянските изпълнения на Юнкер по време на една среща на високо равнище на НАТО в Брюксел.** Свидетел на срамната сцена става и американският президент **Доналд Тръмп.** Тази част от книгата е озаглавена **„Падението“.** Останалите раздели носят заглавия: „Кулоарите на Мита“, „Клисарят“, „Мистър Моне оф Коняк“, „Бракът на Червения площад“, „Бавната отрова“, „Операции за влияние“, „Китайският крадец“, „Плащаниятa“, „Неудобният баща“, „Европа без плът“, „Сирачето Европа“, „Емоционалният бунт на Европа“, „Духовният син“ и „Новият свят“.

Филип дьо Вилиерс в разговор с президента на Франция Еманюел Макрон

Бързам да изпреваря сюжета – „Духовният син“, глава, която възнамеряваме да публикуваме, се отнася за **мегаспекуланта Джордж Сорос.** На малцина е известно може би, че **той бе разобличен от „Зора“ и от пишещия тези редове още по времето, когато никой тук, в България, не съзираше в него вълкът, наметнат с овча кожа.** Разбира се този текст не е за въз-поменания и за изтъкване на минали подвизи или заслуги, но все пак ще спомена: **когато научих, че президентът Петър Стоянов ще награди Сорос с най-високия български орден** *„Стара планина“*, аз само за три дни успях да издам в 2000 тираж *„Профил на мегаспекуланта Джордж Сорос“* – книга първа от библиотека *„Зора“*. **Тя стигна до него в часа, когато награденият и неговите клакьори пиеха щастливи шампанското.** Надявам се, че им е загорчало. **Това беше моят протест, заради унижението на България и нейният най-висок орден, моята малка „война на Мърфи“.** Но затова по-подробно – друг път.

Книгата на Филип дьо Велиерс, е снабдена с богат документален и справочен материал – библиография, пояснения под линия, фотоси, факсимилета от документи и писма. Между тях е и **писмо до президента на САЩ Доналд Тръмп.** Цитирани са **172 заглавия на монографии, статии и публикации в пресата и в електронните медии.** Поместени са **52 факсимилета на разсекретени документи и снимки на ЦРУ, Държавния департамент, Фондация** *„Форд“*, **на Бундесархива и други институции.**

На всички, които успеят да вникнат в дяволския замисъл на този чудовищен експеримент наречен Обединяване на Европа, може би ще се проясни докрай смисъла на култовия израз *„Совите не са това, което са“*. И те ще проумеят защо.

От следващия брой четете главата *„Падението“*. Преводът на нашия уважаван и дългогодишен сътрудник Петко Петков.

ПО СТЪПКИТЕ НА ЕДНО НЕДОРАЗУМЕНИЕ

Христо ТЕПАВИЧАРОВ
посланик

На пресконференция, по време на срещата на върха на инициативата *„Берлински процес“*, **състояла се на 4 и 5 юли 2019 в Познан,** световноизвестният министър-председател на България Бойко Борисов, бе попитан **как ще се отрази на евроинтеграцията на Западните Балкани номинирането на испанския външен министър Жозеп Борел за върховен представител на ЕС по външната политика, след като неговата страна не признава Косово**. *“В момента, в който се заеме даден пост, последното на което имаш право, е да защитаваш националния си интерес, а трябва да защитаваш интереса на целия Съюз. Така че с цялото ми уважение, но ако той стане – това, че Испания не признава Косово, не значи, че другите, които сме го признали, нали, все едно, неговото мнение ще е меродавно…”*, **заяви в отговор Борисов.**

Всъщност имаше ли интрига?

Казаното, нито като принципна позиция, нито като оценка на заявеното в дадения контекст, е вярно. Защото един министър по всяко време е задължен да защитава националния интерес на собствената си държава, което не означава, че може и трябва да го налага на други държави или да говори от името на други държави без да е упълномощен. Обстоятелството че **членове на ЕС са признали Косово за независима държава,** наред с над 100 други члена на ООН, **не означава, че от Европейския Съюз се очаква да признае или да не признае Косово.** Дипломатически отношения **се установяват и поддържат** между **независими държави, а не с политически, стопански, физкултурни или ловни Съюзи!** И ако към българския министър-председател, с оглед основната му професия и образование, би могло да се прояви **известна снизходителност, когато се опитва да прохожда на терена на дипломацията, такава снизходителност не се дължи на един министър на външните работи, каквито функции изпълнява Ивица Дачич.** Жалко би било, ако в случая става дума **не за невежество или за некомпетентност** (каквато в дипломацията е всяка проява на непреднамерена емоция), **а за зла умисъл, на което навеждат следните казани думи:** *„Бойко, нека ти кажа нещо: позицията на Европейския съюз не е, че Косово е независима държава. Ти, Бойко, трябва да зачиташ позицията на Европейския съюз… Какво значи това безобразие? На какво прилича това? До тук ми дойде вече! Да не говорим, че преди няколко месеца получи и медал от нас!“.*

Как бе подпален фитилът

Обида или подкуп?

Запознатите с историята на **българо-сръбските отношения** през изминалото столетие, **без колебание биха възкликнали:** *„Ааа, ето къде било заровено кучето, позволяващо си в качеството на министър на външните работи на СЪРБИЯ, да лае министър-председателя на България.“*

Заслужава да припомним, че на 15 февруари 2019 г., в Белград, по случай националния празник - Денят на държавността на Република Сърбия, българският министър-председател Бойко Борисов бе награден от сръбския президент Александър Вучич с най-високото държавно отличие "Орден на Republika Сърбия". Орденът се присъжда с указ на президента за изключителни заслуги. Българският министър-председател прие наградата от името на всички българи, без да ги е питал и без дори да се замисли, как биха оценили този *„жест“* - на благоразположение или на авансово плащане!... Сега, от изказването на Ивица Дачич разбираме, че орденът е присъден не за минали, а за очаквани заслуги… Бихме искали да вярваме, че българският народ няма да плати масрафа!

За да се избегне евентуално недоразумение, Ивица Дачич, в любезното си обръщение към Бойко Борисов напомня, че Европейският съюз имал неутрална позиция за Косово. Какво Дачич разбира под *„неутрална позиция“* остава загадка, но когато 4/5 от членовете на един съюз са признали Косово за независима държава и са установили с него нормални дипломатически отношения, *„неутрална позиция“*, по всички правила на правото и логиката, означава да приемеш фактите и да се съобразяваш с тях.

Ако от Бойко Борисов, срещу получения орден, се очаква друго поведение, българският народ, който против волята си бе ангажиран с получаването на ордена, има право да знае истината. За какви заслуги?

Кое налага да настояваме за яснота?

Разразилата се дискусия между сръбската и българската страна по уточняване на казаното от Борисов и Дачич, по изясняване на намеренията, мотивирали изказванията, по оценка на казаното – за какво става дума – за обида, за лапсус с междудържавни измерения, за накърнено достойнство или национална чест, все още очаква отговор? Кой на кого трябва да благодари или да се извини? Или, както обикновено се случва в тази част на Европа, зад фасадата прозират интереси – национални или личностни, неизживени комплекси, демонстрация на очаквания на промяна в установеното съотношение на силите, изискваща възстановяване на насилствено наложени териториални промени, насилствено формирани национални малцинства или отчитане на съвременните европейски реалности при управлението и контрола на националите граници между съседни държави.

Темата Косово

е добър повод за смислен разговор по всички тези проблеми. Но вместо да се спори дали Косово е териториално независима държава, или неправомерно отделена от Сърбия територия, Борисов можеше да напомни на сръбските политици, че подобна територия, известна като Българските западни покрайнини, бе окупирана от Сърбия след окончателното разпадане на Югославия през 2006 година. Територия, която, по силата на член 27. 1 на Ньойския договор от 1919 година, бе предвидено да бъде включена в пределите на Сръбско-Хърватско-Словенската държава по *„стратегически съображение”* (докато има такива), но, преди влизането на договора в сила, без никакво правно основание, бе окупирана от силите на новосъздадената държава. И вместо Борисов да настоява Сърбия на практика да даде пример за цивилизовано поведение за постигане на това, към което се стреми в Косово, като освободи окупираната българска територия от 1545 кв. км., след заличаването от правния мир на държавата, която я бе окупирала в резултат на Версайския грабеж, мълчаливо преглътна гаврата на сръбския президент Александър Вучич, който нарече коренното българско население в Западните покрайнини *„българско малцинство“* и великодушно проплака, **че не бивало** *„да страда заради такива разногласия“.*

За българския национален интерес

При подобна сръбска позиция по откритите проблеми на българо-сръбската граница, българският национален интерес налага установяване на активни, съюзнически отношения с Косово и други съседни на Сърбия държави, съдействие за включване територията с албанското население от Прешево, Буяновац и Медведжа в границите на Косово и установяване на обща граница след връщане в Западните покрайнини в пределите на България, от която бяха заграбени преди 100 години.

Сърбия няма място в ЕС докато не уреди териториалните си проблеми с всички съседи! И това, от българска гледна точка, **не е лозунг или шовинистични бълнувания,** нито само **принцип на ЕС,** който се съблюдава при **присъединяване към Съюза, а първостепенен български външно-политически национален приоритет!**

Министър в кабинета Борисов квалифицира **изказването на Ивица Дачич** като *„непремерено“* и **го призова да се извини!** Вече седмица се опитвам да разберем кое в изказването на Ивица Дачич е *„непремерено“*. Освен обръщението *„Ти, Бойко…“*. **До този момент никой не е оспорил факта, че това е нормално официално обръщение, израз на интимност, между тези високопоставени държавни мъже.** Въпросът за какво **Ивица Дачич** бе поканен да се извини – за нанесена обида на **българския премиер или за защита на сръбския национален интерес по отношение на Косово,** така както **Дачич го** определя, продължава да гъделичка любопитството ни и остава **без отговор?**

Българските и сръбски медии сътвориха история без сюжет, с действащи лица – сръбски министър на външните работи и българки министър-председател, на тема развален телефон и ключова дума Косово. Дачич откри представлението, на което се опитахме да открехнем малко завесата и го закри с прелъстяваща снизходителност към опонента си, заявявайки: *„Искам да кажа, че тази тема е затворена, и както Бойко е казал: да вървим напред!“* За любознателния читател **остава загадката, която при тази управляваща българска политическа гарнитура едва ли ще получи отговор: коя е темата и кое е напред – към Прищина или обратно? А! И да почисти словесния боклук след политиците!**

12 юли 2019 г.

„БОЖЕ, ИЗПРАТИ НА БЪЛГАРИЯ БЯЛА ЛЯСТОВИЦА !“

На 10 юли индустриалната история на България осиротя. Отиде си един от най-важните нейни свидетели – инж. Иван Пехливанов. Човекът, който в своята знаменита книга *„Свидетел на историята“* написа: *„Моето поколение изживя времена изпълнени с най-динамичните, трудни, но и обещаващи икономически събития в историята на България. За 85 години пробягахме поне две трети от хилядолетния път на човечеството.“*

Инж. Иван Пехливанов принадлежеше към най-просветения отряд на българската техническа интелигенция. Човек с особен строй и подредба на осъзнатите в живота му истини, Иван Пехливанов намери сили и доблест да посочи, че най-високо от всичко стои правдата за нашето време: *„Изпълнява се,* писа той, *грандиозна външна програма за унищожаване на българската индустрия, на селското стопанство, на социалната и образователна системи, на здравеопазването, културата, на индустриалния интелект и духовността.“*

Иван Пехливанов прозря тази истина още в първите си статии за „Зора“ през далечната 1991 година, когато започна да ни сътрудничи. На нашите страници той написа предупреждението за лихите години на управлението на Иван Костов - *„Приватизацията преминава в грабеж“*. Последваха: *„Стратегия на разрухата“* – 1998 г.; *„Досие за убийството на България“* и *„Разправата с българския индустриален интелект“* през 2000-та година. В тези и други статии **Иван Пехливанов разкриваше как Отечеството ни придобива социалната структура на колония; как България се намира не в тунел, в края на който всички очакват светлината и избавлението, а във вътрешността на конус, където всяка крачка към върха му води до необратимо заклинване.** Тези публикации в *„Нова Зора“* и главно откликът от тях, му дадоха основание да ги събере в нарочна книга, която нарекъхме *„Свидетел на историята“*. В нея той посочваше доказателствата за пагубната политика на политиците на прехода, водеща до разруха на националната икономика; в индустрията, която безвъзвратно се изличаваше като възможност за просперитет на народа ни; селското стопанство, върнало българското село със сто години назад и преопределящо неговата близка смърт.

Инж. Иван Пехливанов страдаше от всяко политическо безразсъдство, от всеки погром над българското производство, от разправата с българския индустриален интелект. Той буквално боледуваше за всяка изгубена възможност за развитие, за всеки похабен кадър на индустриалец, защото знаеше, че това е престъпление неизразимо по-голямо от разрушаването на самите заводи: без индустриален интелект вече нямаше кой да ги построи.

Беше пълен с енергия, когато един нещастен транспортен инцидент го отстрани от неговите другари-промишленици. Отстрани го и от нас – в *„Нова Зора“*. След три години си отиде от този свят под топлите грижи на своето семейство възвърнало му без остатък любовта и отдадеността на тяхното бъдеще. Отиде си огорчен и обезкуражен за бъдещето на Отечеството, за което бе дал без остатък младост и сили, вяра и оптимизъм.

И въпреки това **успя да ни завещае неизменните координати на българското национално спасение - национално самосъзнание и национално производство. И винаги настояваше да ги повтаряме. И все си повтаряше:** *„Боже, изпрати на България бяла лястовица, може би така все пак тя ще се спаси.“*

Сбогом, инженере!

Сбогом, създателю!

Дано да има успокоение за твоя дух. И да съзреш отворе **часът на възмогване на България.** Твоят живот бе живот на строител, но ти прибави към него и една **неизтриваема приписка за правдата и истината на твоето и нашето време.**

И записа името си в историята.

Сбогом, приятелю на истината!

Почивай в мир!

ЗОРА

Създателят, строителят, свидетелят...

Иван Георгиев Пехливанов е роден на 26 юни 1926 г. в село Воден, Ямболско. Живя 93 години и си отиде от този свят огорчен до дъното на душата си от разрухата, която връхлетя България през последните тридесет години. Постоянните читатели на *„Нова Зора”* навярно си спомнят публикациите му по нашите страници. Аз съм си запазил броя от 15 септември 1998 г., където от първа на трета страница под заглавието *„СТРАТЕГИЯ НА РАЗРУХАТА”* **инж. Пехливанов** писа: *„През наивните сини и червени мечти за промяна, през политическите пристрастия, през привидния и реален хаос, отдавна вече прозират международни сили, интереси и цели, вътрешните групи, техническите ходове, методите за действия, пропагандните и дезинформационни средства. Просветна генералната цел – в началните десетилетия на 21-ви век светът да бъде прекроен...*

Мястото на България в тази конструкция също е определено: да се превърне в държава от колониално-комрадорски тип...”

Правдиво ли е написаното и казаното от инж. Пехливанов?

Журналистическите ми задължения през годините и десетилетията често ме срещаха с **Иван Пехливанов**. Не му е тук мястото да описвам какво сме си говорили. **За своята 90-та годишнина инж. Пехливанов предложи на читателите своя мемоар** *„Свидетел на историята”*. Тази книга е **своеобразен летопис на многолетния му труд като проектант, конструктор и стопански деец.** За нея редакторът й **проф. Чавдар Добрев** между другото пише: *„Понеже в книгата липсват общи фрази и декларационни упражнения, ние се убеждаваме с каква всеотдайност един делови и високо подготвен специалист е участвал в многостранната дейност за промяна на човешкото битие: от най-грандиозните строежи до създаването на обикновена занаятчийска работилница за поправка на обувки... Авторът показва придвижването на България по възходящата линия на цивилизационния прогрес и в същото време – с безкомпромисност на морален реалист – подчертава недъзите на господстващата социалистическа система, в която започват да властват субективният фактор, ограничени умове, самозабравили се водачи на нацията.”*

А в енциклопедичния сборник *„2000 новатори на България”* (1987) за инж. Иван Пехливанов пише, че *„има съществен принос за ускоряване на научно-техническия прогрес и стимулиране на творческата инициатива на новаторите чрез активно участие в разработване и реализиране на държавната политика на НРБ по изграждане на малки наукоемки предприятия на основата на български изобретения и технологии”*. Съобщавам тази оценка, защото **инж. Пехливанов** бе **пословично скромен и свенлив**. Трудовият му път започва в *„Машелектропроект”*. Първата му конструкция е водна турбина с голяма мощност, чийто проект бил отличен от специална комисия с председател проф. Цветан Лазаров, автор на самолетите ЛАЗ. След нея, през годините ще създаде сам или с колективи от изобретатели, над 80 вентилатори.

Като стопански и обществен ръководител работи под крилото на академиците Ангел Балевски и Георги Близнаков, на член-кореспондентите Иван Попов и Иван Димов, на професорите Кирил Димов и Любомир Калев... За всеки един от тях сочи приноса им като изобретатели и организатори на науката. Сам **инж. Пехливанов** не се колебае да приеме поканата на **акад. Балевски** да стане генерален директор на Научно-производственото обединение **„Технология на металите”** към БАН - една управленска форма, която обединяваше науката и производството в единна система.

Нека се знае, че **инж. Иван Пехливанов бе един от инициаторите на Индустриалната стопанска асоциация, известна като БИСА – доброволна, недържавна, обществена асоциация за представяне и защита на стопанските субекти**. Учредителното й събрание (състояло се през април 1980 г.), е открито и ръководено от член-кор. проф. Иван Попов, председател на Научно-техническите съюзи, доайен на българските индустриалци. Като ръководител на асоциацията **Иван Пехливанов** си спомня, че БИСА се утвърждавала трудно при господстващата държавна йерархична стопанска система. Цитира положителните оценки на проф. Робърт Дж. Макинтайър от САЩ и на „Файненшъл таймс”. Дава примери от работата си през годините: БИСА съдействаше за създаване на десетки малки и средни предприятия, на стопански сдружения, за внедряване на нови технологии... По идея на американски информационни източници със съдействието на БИСА за изграждането им бяха създадени научни паркове във ВУЗ-те и в БАН. Програмата на Техническия университет в София включваше близо двадесет предприятия, за тази цел през 1987 г. бе изградено специално хале; БАН създаде към самостоятелните институти научно-производствени предприятия; начало на Научни паркове сложиха ВМЕИ – Варна и Висшия химико-технологически институт в София.

Инженерът, държавникът и стопанският деец Иван Пехливанов през 1978 г. бе удостоен със званието „Заслужил деятел на техниката”, носител е на ордена „Георги Димитров” (1986) и други отличия.

В мемоара му *„Свидетел на историята”* четем, че сгради за общ научен парк били построени върху терен отреден от Столичния общински съвет на бул. *„Драган Цанков”* и се питаме днес: докога халетата ще се ползват като частни складове?

Инж. Кирил МОМЧИЛОВ

Петко Петков

ДА ТЕ ИЗВОЗИ КОЛАТА НА НАРОДА

ТИХО, ДА НЕ СЪБУДИМ „ФОЛКСВАГЕН"!

След като погостува в Америка, Южна Африка, Китай и Украйна, германският автомобилен концерн *„Фолксваген"*, името на който преведено означава *„Народна кола"*, **реши да потърси друго домакинство за новия си завод.** В медийното и политическото пространство се завъртяха имената на **три страни: Сърбия, България и Турция**, от които накрая останахме ние и Турция. Когато везните изглеждаше че се накланят в наша полза и президентът Радев повести, че е разговарял с германския си колега **Валтер Щайнмайер** относно **немските инвестиции в България, премиерът Борисов изреврнува и посъветва всички** *„да пазят радиомълчание"*. За да не урочасат, санким, **хубавата работа, дето се пече** *„на ползу роду"* **под негово ръководство**.

Това мълчание се оказа предвестник на поредния шумен провал на нашите пишман дипломати и държавници. Докато те чакаха безучастно *„морето да се подкваси"*, още през октомври м.г. ръководството на *„Фолксваген"*, според *„Ройтерс"* (12.07.2019), която пък се позовава на **германското издания** *„Аутомобилвохе"*, **е решило да развърже кесията си не в наша полза.** От **Волфсбург**, където е седалището на компанията, изтече информация, **че окончателното решение ще бъде взето в средата на август. Имаме лошото предчувствие, че** *„Ройтерс"* **не греши и германците вече са направили информиран избор, който не е в полза на България**. Така след две европейски агенции, едната от които **по лекарствата,** изпускаме **още един** *„заек"*, **който управляващите смятаха за пъхнат в торбата им. Горчивата истина е, че дори** *„Народна кола"* **не може да се произвежда в страна като България, която е без суверенитет, без народ и без патриотично настроени държавници.** Страна, в която **двама американски сенатори могат да спрат гигантски енергиен проект**, като *„Южен поток"*, само **защото по него ще тече руски природен газ.** Всичко това, представено като **загриженост за енергийната независимост на България и Европа. Независимост от Русия, а не изобщо.** Грубият американски диктат беше прикрит, като *„трети енергиен пакет"* на ЕК, **като европейски изисквания, евроатлантически ценности и прочее измислици.** А с колко такива термини бяха осуетени **други** *„руски"* **енергийни проекти,** като **нефтопровода Бургас-Александруполис и АЕЦ** *„Белене"*?! Да не говорим за 1-4 реактори на АЕЦ *„Козлодуй"*, **които бяха пренесени курбан за членството ни в ЕС.**

Могат ли от *„Фолксваген"* **да бъдат сигурни,** че ако построят **завод в България,** на **Тръмп няма да му скимне да сплаши Борисов със санкции и към** *„гьола Белене"* **да се прибави и един немски автомобилен** *„гьол"*? Докато с Турция, при целия авторитаризъм и антидемократизъм на **Ердоган, никой, включително и САЩ, не може да се държи като окупатор.** Нещо повече, през юни германското издание *„Ханделсблат"* съобщи, че **въпреки бурната политическа обстановка в страната,** Анкара и готова да предостави *„трицифрена сума в милиони евро"* **държавна финансова подкрепа за изграждането на з авода. Нещо, което ЕК никога няма да позволи на България дори нейното правителство да иска и да има средствата да го направи.** Понеже в ЕС нерегламентираната държавна помощ за **частни и държавни компании е забранена.** А Турция предлага още и **безплатен терен за изграждането на завода на** *„Фолксваген"*, **докато България предлага района на МК** *„Кремиковци"*, **който тепърва трябва да се разчиства от останките на комбината.** От значение е и обстоятелството, че **Катар, който инвестира 15 милиарда долара в Турция, притежава 17% от акциите на** *„Фолксваген"*.

Въпреки заканите на Тръмп *„да унищожи Турция икономически"*, **въпреки изваждането й от програмата за производство на изтребителите пето поколение F-35, Анкара започна да приема първите компоненти на руските ПВО системи С-400 и вече обмисля как да ги разположи върху територията на Турция.** На България не позволиха дори да **преговаря за няколко изтребителя** с правителства и фирми, **освен тези на САЩ**. При това, българското правителство беше принудено **да тегли два заема от 300 и 200 млн.лв.,** за да предплати **накуп, а не разсрочено,** осем американски **изтребители F-16 Block 70, които още не са произведени.** И, които България може да започне да придобива чак през 2023 г., **но ще плати за тях много по-скъпо, отколкото Бахрейн за 16 и Словакия за 14 такива изтребители.** Макар и с ограничени бойни способности, те пак ще надхвърлят **значително първоначално одобрената от НС сума от 2,2 млрд.лв. Поради което бюджетният дефицит ще достигне 2%, но мълкни, сърце! Няма съмнение, че и продължението на** *„Турски поток"* **през България ще бъде саботирано от Вашингтон, за да ни пробута своя втечнен шистов газ. Както и това, че въпреки оповестената процедура за намиране на стратегически инвеститор, АЕЦ** *„Белене"* **ще продължава да наподобява гьол, в който са потопени над 3,5 милиарда лева народна пара.**

Виждайки колко (не)зависима е България, *„Фолксваген"* **няма да се поколебае да предпочете азиатска Турция пред уж европейска, че и атлантическа, България. Както казва героинята на Бертолд Брехт, Майка Кураж:** *„Търговеца не го питат за вярата, а за цената!"* **А щом в преговорите се намеси бившият президент Росен Плевнелиев, който смята за успех дори факта, че България е останала да се съревновава с Турция, а Унгария, Чехия и Сърбия са отпаднал А щом в преговорите се намеси бившият президент Росен Плевнелиев, който смята за успех дори факта, че България е останала да се съревновава с Турция, а Унгария, Чехия и Сърбия са отпаднали от списъка, смятайте каузата за загубена! Което няма да попречи на управляващите, въпреки грандиозния провал с пробитата кибер защита на НАП и изтеклите в интернет лични данни на стотици хиляди български граждани, да симулират продължаване на преговорите с автомобилостроителния гигант. Луд умора няма! Наближават местните избори и пред народа трябва да се отчете някакъв „успех" все пак…За тях да бъдат победени от Турция вече е въпрос на чест и гордост!**

Кои са другите предимства на Турция?

Първо, районът до Измир, който Турция предлага за новия завод, е **почти оборудван със сгради, а и разполага с летище и пристанище на Егейско море.** Германците възнамеряват да произвеждат тук *„Фолксваген Пасат"* и *„Шкода Сюпърб"*, която ползва същата платформа.

Второ, Турция има в излишък квалифицирана работна ръка и традиции в автомобилостроенето. Там вече са произвеждани **по лицензи на** *„Рено"* автомобили *„Мурат"* и *„Анадол"*, както и *„Опел"* **по германски лицензи.** В района на Измир пък се произвеждат **части за автомобили,** включително колянови валове за *„Фолксваген"*.

Трето, самата Турция с нейното над 80 млн. население е огромен пазар, а и граничи с потенциални нови пазари, като **Иран, Ирак, Сирия и Русия.**

Единственото, по което си приличат с България, е корупцията. България обаче я има, въпреки, или благодарение на членството си в ЕС, докато за Турция **членството в ЕС** е надежда да се избави от този порок. **Колкото до България,** *„евроатлантическите ценности"* **изобщо не пречат на далаверите на управляващите с европейски и национални пари.** Доказват го корупционните скандали *„Цумгейт"*,*„Кумгейт"*, *„Суджукгейт"*, *„Апартаментгейт"*, *„Паспортгейт"*, *„Къщи за гости без гости"* и др. Ще се намери **кой да** *„усвои"* **и парите, изкрънкани от** *„Фолксваген"* **като подкуп.** Случаят с продажбата на **бизнеса на ЧЕЗ** трябва да е отворил **очите и ушите на ръководителите на германската автомобилостроителна компания. Защото България е страната не само на** *„Калинките"*, а и на *„Пинките"*.

Четвърто, световна новина стана партньорството между *„Фолксваген"* **и** *„Форд"* **в производството на електромобили.** Противно на някои твърдения, че производителите на автомобили с двигатели с вътрешно горене **не обичат новия отрасъл на електромобилостроенето, те са принудени да развиват екологично по-безвредните моторни превозни средства.** Но, след като на България **не е дадено да произвежда автомобили с бензинови и дизелови двигатели,** още по-малка е вероятността да й се **възложи производството по германско-американски лицензи на електромобили.**

Дали не е време да се съортачим с Китай за производството или сглобяването на китайски електромобили? Президентът Радев беше в Китай и сигурно е разговарял по този въпрос. **Но и премиерът Борисов трябва да спре да се мотае из Балканите, където само обърква добрия комшулук.** Ползата от разходките му до Брюксел е също със съмнителни резултати. **Време е да се прошета до Поднебесната империя, вместо да чака китайците да му дойдат на крака с чували юани или долари. В противен случай и китайските инвестиции в България ще имат съдбата на катарските, оманските и саудитските.** Тоест, ще има само едно **раздвижване на въздуха,** или казано иначе – **вятър**! Искрено ще се радваме, ако **песимистичните ни прогнози** бъдат опровергани от фактите, но надали това ще стане при сегашното *„управление на скандалите"*?

ФЕНОМЕНЪТ ДОНАЛД ТРЪМП

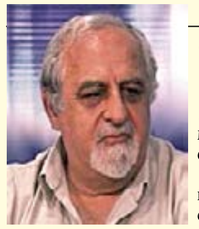

Проф. Минчо П. Минчев

Президент като Доналд Тръмр Съединените щати не са имали поне от началото на XX век. А може да се окаже, че изобщо не са имали в тяхната история.

Просторек, еднакво арогантен във и извън собствената си родина, съвършено неосведомен за света и опасно непредвидим в действията си, той постъпателно руши установения преди четири десетилетия от неолиберализма световен ред.

Рядко изключение в политиката **дори на Съединените щати**, Тръмп е типичният образ на *американски* патриот, но всъщност, вече и на американски… *националист* /!/.

Едни го имат за забавен, други - за много опасен, но всички - **за съвсем несериозен политик,** случайно попаднал на високия пост…

Но всъщност, той е много сериозен, както е сериозна и каузата, на която се е заел да служи. И ако доживее да изкара двата полагащи му се президентски мандата, светът един ден ще говори за „ *епохата Тръмп*". Просто, защото **този свят ще бъде друг** – много поразличен от сегашния.

А че това е така личи от **истеричната ненавист, с която го отрупват неолибералите от всички сортове и породи** - от крехките холивудски актриси до коравата **Тереза Мей** …

Но коя е сериозната кауза на този **необичаен политик,** типичен продукт на *американския* бизнес, който **с непредвидимите си действия изправя – мине, не мине - на нокти целия свят?**

Отговор на този въпрос ни дава **историята на Съединените щати** - от сътворяването им до ден днешен.

* * *

По повод на избирането на Доналд Тръмп за президент, в световното медийно пространство бе пусната очевидната нелепост за руска намеса. Но либералната *„международна общност"* **я възприе за чиста истина**. Безспорна е връзката на **тази лъжа с една друга**, този път **с авторство на Лондон** - скандалът с опита да бъдат **отровени баща и дъщеря Скрипал.** Тук вече се вихреше **наранения дух на англосаксонството.**

В случая с избора на **Д. Тръмп бе подхвърлена** на критика дори **самата избирателна система на САЩ**, според която, **въпреки че Хилари Клинтън получи повечето от гласовете на американците** - за победител бе посочен **нейният опонент.** Той получи **подкрепата на мнозинството** от делегираните представители на отделните щати.

Но в случая, **най-интересен бе не този безспорен недостатък** на американската избирателна система. **По-важно се оказа едно събитие, станало малко преди изборите и… извън САЩ.** Това бе **референдумът във Великобритания** за т.нар. „ *Брекзит*", т.е. - **за напускане на Европейския съюз от Обединеното кралство.**

Тези, които слабо познават **историята на отношенията между Великобритания и САЩ** едва ли биха видели някаква връзка между двете събития. **А такава има. И то каква!**

Всички проучвания на общественото мнение **преди изборите в САЩ прогнозираха победа на Хилари Клинтън и Демократическата партия.**

Това очакваха **политическите лидери в Европа и света,** това предричаха и мнозинството от **световните медии,** които – между другото - и доста поработиха за тази така **желана от тях победа**…

Очакваната победа обаче не се състоя! Малко е да се каже, че изненадата от това бе голяма, тя бе *разтърсваща*. Не само заради факта, че **крахът на очакванията за победа се случи така неочаквано,** а от пробляська в **колективното съзнание на неолибералните глобалисти, че рухва техния проект за нов световен ред.** Точно така, както се случи с нас – марксистите - преди 30 години…

И в двата случая става дума за **непознаването**, а от него и за **подценяването на вътрешните антисистемни противоречия**, както при капитализма, така и при социализма. И в едната, и в другата система, политиците и политолозите смятаха, че **такива противоречия са присъщи на противниковата система, а в тяхната такива няма.**

Преди три десетилетие тази **самозаблуда катурна социализма в СССР и Източна Европа.** Сега е ред на капитализма, който гъмжи от противоречия – **класови, расови, национални, социокултурни** и т.н. Но най-опасни за капиталистическата система са **противоречията в управляващата буржоазната класа - и особено - между различните кръгове на едрите корпоративни формации.**

Те имат своето политическо представителство в лицето на съответните партии. В САЩ **те са само две** като защитават различни, понякога **антагонистични вътрешносистемни интереси**. Точно такова е сега положението в най-мощната капиталистическа държава в света.

Пълната зависимост на американският политически елит от финансовата олигархия вече не е нещо ново и неизвестно. То има дълга история – още от времето на Гражданската война в САЩ.

Зависими са, както стана вече дума, и двете основни политически партии там - Демократическата и Републиканската. И не е вярно клишираното **в марксистката идеологическа литература твърдение**, че между двете партии няма никаква разлика.

Такава има! И тя никак не е за пренебрегване. Вярно е че двете основни политически сили в САЩ са **партии на едрия капитал**. **Но самият едър капитал не е единен**. Когато капиталистическата система е в смъртна опасност той е единен, но във всички други случаи - **не**. И след като има различия между **двете основни фракции на едрия монополистичен капитал в САЩ те се пренасят и върху двете политически партии.**

Тези различия не са малко, но сега ще разгледаме само **две от тях**, които . се отнася **както до вътрешната,** така и **до външната политика** на страната.

Във вътрешната политика **Републиканската партия изразява възгледите на консервативно настроените американци.** А на политическия консерватизъм е присъщ **култът към традиционните ценности и институции – държавата, армията, семейството, училището,** при това не само с **образователните му, но и с възпитателните му функции.**

Важно място в тази ценностна система заема **църквата** и особено - **религията**. Крайният, събирателният стремеж на привържениците на тази система, е **формирането** на *единна северноамериканска нация.* Това е **ядрото на идеологията на Републиканската партия, идеологията на американския изолационизъм и патриотизъм, чиито привърженици са главно жителите южните и централните щати, малкия и среден бизнес**. А и не малка част от американския **пролетарият**.

Но тази идеология има своите привърженици и сред **най-едрия корпоративен капитал**, действащ главно в **реалната икономика** в **промишлеността и селското стопанство.**

Съвсем различна е идеологическата доктрина на Демократическата партия. Дори емоционалните нагласи в нея се различават от тези на **консерваторите-републиканци. Нейната идейна сърцевина в миналото бе либерализма, а днес е неолиберализма.**

В началото на съществуването на САЩ между тези два мирогледа нямаше рязка, ясна граница. В определени случаи те преливаха един в друг. **Идеята за абсолютно свободния пазар, за неограничената с нищо свободна стопанска инициатива на всеки човек и днес се споделят от мнозинството американци без оглед на главните буржоазни партии, които поддържат.**

Но крайният индивидуализъм, преминаващ в един агресивен егоизъм, пълният отказ от всякакви форми на колективно съжителство правят либерализма **неприемлив** в една общност, която се стреми **да се превърне в единна нация със своя мощна държава.** Да не говорим пък за **безчисленте религиозни общности, действащи в САЩ**. А култът към индивида, който само по прагматични, користни причини **пребивава в тях,** им е **неприемлив**, дори **враждебен**. Не случайно територите на властващия либерализъм са щатите по крайбрежията на двата океана и централния север на САЩ.

Социалните слоеве, които споделят идеите на либерализма, са главно представителите на свободните професии, които в САЩ не са никак малко, бизнеса в сферите на услугите и най-вече едрият финансов капитал, който **ненавижда държавните граници,** смятайки ги за абсолютен анахронизъм за съвременния свят.

Може да се каже, че Д. Тръмп е открито саботиран и от висшата администрация на страната, заемаща своите и на семействата си позиции, получени от почти полувековното господство на либерално настроените президенти - от Дж. Картър до Б. Обама

Враждебна на Д. Тръмп, в голямата си част, е и **художествено-творческата интелигенция**, която интелектуално владее **медийното пространство в САЩ.**

На стр. 8

СЕДЕМНАДЕСЕТ МИГА ОТ ЖИВОТА НА ИСТИНСКИЯ ЩИРЛИЦ

От стр. 1

Леонид БРЕЖНЕВ

безстрашния, интелигентен и красив съветски разузнавач Щирлиц. Той извиква при себе си **шефа на КГБ Юрий Андропов** и изразява категоричното си желание да бъде незабавно **издирен героят-разузнавач** и да бъде **награден с най-високото държавно отличие на СССР.**

Андропов обяснява, че Щирлиц е роден от авторовото въображение.

Брежнев е разочарован. Той тъжно поклаща глава и казва само: *„Жалко!"…*

Не ни е известно дали от **неосведоменост** или от **недобросъвестност Андропов** е премълчал, че **завладяващия образ на Щирлиц е имал действителен прототип,** и че той е българин. В резултат, Борис Афанасиевич се разминава с възможността да стане **носител на най-високото държавно отличие на Съветския съюз.**

Той бе **кавалер на ордените „Червено знаме", „Отечествена война" - първа степен, „Червена звезда", Почетен знак, както и „Народна република България" - първа степен. Освен това бе и заслужил деятел на културата на РСФСР.**

КОЙ?

Руският писател и мой добър приятел, родом в Молдова - **Алексей Казаков** - в бестселъра си *„Шпионаж и писатели"*, е отделил **цели 20 страници на въпроса, който е занимавал мнозина: Кой е прототипът на Щирлиц?** На съветския разузнавач, както той бе представен на милионите хора, които гледаха и гледат този забележителен филм – *„Седемнадесет мига на пролетта"* и обявеният за прототип на Щирлиц съветски разузнавач Максим Исаев.

Андрей Казаков бе изчел огромна литература по въпроса и въпреки това няма своя задоволителен отговор кой е бил **онзи разузнавач,** който се е добрал до върха на нацистката вертикала.

Юлиан Семьонов - създателят на литературния образ на супергероя Щирлиц, винаги е отговарял с неохота на поставения му в този смисъл въпрос. Най-смисленият негов отговор е бил: *„Ако писателят добре познава работата на разузнавачите, които изнесоха на гърба си Втората световна война, героят който ще създадат, макар и измислен и събирателен, ще бъде жив и конкретен".*

Красиво, но не удовлетворява.

Веднъж в разговор с **Алексей** му подхвърлих: *„Не си ли си задавал въпроса, защо* **Юлиан Семьонов** *бе толкова голям приятел на България?"*

Освен в мои публикации и в *„Шпионаж и писатели"* на **Казаков**, има още няколко реда в една книга на **журналиста от сп.** *„Огонек"* **Юрий Корнилов,** който споменава за разговор с уважавания в Русия **български писател Богомил Райнов,** състоял се в страната, в която *„Карлсон живее на покрива"*. Там той споделил с него, че сред прототиповете, които **Юлиан Семьонов** използвал за **образа на Максим Исаев – Щирлиц,** е и **българинът Борис Афанасиев**. Черти от неговия характер сам той е използвал в образа на Емил Боев, героят на знаменитата му книга *„Господин Никой"*.

Алфред ЙОДЪЛ

ЕДИН НЕОБЯСНЕН ПОДВИГ

Курската битка е най-решаващата в хода на Втората световна война. Алфред Йодъл, началник на Оперативното командване на Вермахта, прави следното признание пред съда в Нюрнберг:

„Сталин получи документите за нашето настъпление при Курск, много-много по-рано, отколкото тези планове се оказаха на бюрото ми. По-рано дори и от прочитането им от фюрера…"

Ще добавя още, че заедно с тия документи по операцията *„Цитадела"*, **Кремъл получава и чертежите, и техническите характеристики на новия германски танк-чудо** *„Пантера"*.

Единствено, което и досега се знае е, че **тия секретни и най-строго охранявани документи, са предадени на агент с псевдоним** *„Вертер"*.

В печата се появяха несъстоятелни публикации, че това бил **личният фотограф на Хитлер - Хенрих Хофман** - човекът, който през 1929 година запознава фюрера със 17-годишната Ева Браун.

Любителите на сензации видяха в образа на Щирлиц **сътрудника на Гестапо Вили Леман.** Той наистина е бил вербуван от ГПУ **през 1920 година**, но след като немското разузнаване през 1942 година разбива някои от съветските шифри, **Леман е разкрит и разстрелян.** Не, не е той.

Валтер Шеленберг в спомените си дори стига дотам да сочи като съветски шпионин самия началник на **Гестапо – Хайнрих Мюлер**, но и това не е сериозно.

Шефът на разузнаването на ГФР Райнхард Гелен прави фантастичното предположение, че за съветското разузнаване работил самият Мартин Борман, вторият човек в националсоциалистическата партия след Хитлер. Синът на Борман обаче опровергава: *„Това е чиста глупост. Гелен е лакей на американците и приказва простотии, за да трупа актив. Баща ми вярваше в Хитлер, за него той беше Бог. Три седмици преди падането на Берлин той ми каза, че Германия ще удържи победа, че един дори умиращ лъв може да нанесе с лапа смъртоносен удар… "*

Сега вече сме близо до отговора. *„Вертер"* **е човек от най-близкото обкръжение на Мартин Борман.** Само такъв човек би могъл да **има достъп до тайните на операция** *„Цитадела"*.

Мартин БОРМАН

Кой е той?

ЧОВЕКЪТ НА БОРМАН

В епохалното си изследване, основано на архивни документи, *„Външното разузнаване на Русия"* **А. Колпадики и Д. Прохоров** пишат:

„През юни 1942 година Борис Афанасиев *пристига в Берлин, за да*

възстанови (курсивът мой – Б. Ц.) *полезни за разузнаването връзки в това число и задача да се добере до райхслайтера на НСДАП Мартин Борман"*.

По този повод **Алексей Казаков** пише: *„Да възстанови"* **– значи вече е имал връзка с Борман!…**

МАРТИН БОРМАН И БЪЛГАРСКАТА ВРЪЗКА

Когато Борман, през 1930 година, е все още никому неизвестен редови функционер на националсоциалистическата партия, той живее край Виена в един пансион, принадлежащ на фрау Бехщайн.

Борис АФАНАСИЕВ

Тогава там живее и студентът по философия **Борис Афанасиев.** Живее под прикритие, с турски паспорт.

Оттогава са и първите характеристики, които получават в ОГПУ за Мартин Борман (ОПУ - 1923-1934, НКВД - 1934-41, НКГБ – след 1941).

През 1930 година Борман се жени за Герда Бух, идейна привърженичка на национал-социализма, дъщеря на висшия партиен съдия **Валтер Бух**. На сватбата кумува самият **Адолф Хитлер.** Като близък познат от пансиона е поканен и **Борис Афанасиев.** Той ще присъства и на кръщенето **на сина на Борман**, на което кръстник ще бъде пак **Адолф Хитлер…**

За съжаление тази връзка навремето не е оценена подобаващо от ОГПУ. На Афанасиев са възложени **други задачи,** също важни – прониквене в **Белогвардейския център** в Париж, отвличането на генералите **Кутепов и Евгений Милер, връзка с атентаторите в Марсилия и други.**

ПРОПУСНАТИЯТ ШАНС

По-късно в НКВД решават, **че възможността да се проникне близо до втория човек в Райха,** е реална и важна, но това става само броени дни **преди нападението на Германия над СССР.**

Борис Афанасиев получава задачата да се добере до Борман.

През 1941 година той не успява да извърши това.

БОРМАН ЛИ ?! ДЕТО УМРЯ В КОСТРОМА?

През седемдесетте години на миналия век **Кирил Ковалджи,** отговорен редактор на списание *„Советская литература"* на френски език, в своите *„литературни бележки"*, **разказва за Борис Афанасиев, който по това време е заместник главен редактор на списанието:** *„Борис Афанасиев беше работохолик. Обичаше изящните обувки и нескафе с каймак. Понякога разказваше невероятни истории…"*

Веднъж Ковалджи отваря дума за **Мартин Борман.** И Афанасиев, между другото, подхвърля: *„Ааа, Борман, дето умря в Кострома!"*. Но не продължил и не развил мисълта си. Отклонил темата…

Според Ковалджи това било просто желание Борис Афанасиев да подчертае, както и друг път го е правил, **че не е случаен човек,** че владее много тайни, и много информация…

В моето познанство с Борис Афанасиев разбрах, че това не беше онова, за което пише Ковалджи.

Това си беше похват на бай Борис. Той беше приказлив човек, обичаше да разказва, но никога докрай. И никога **в пряк текст не обясняваше невероятните си истории**. Оставяше слушателя сам да си прави изводите или да разчита подтекста…

Графика на Борис АФАНАСИЕВ от нар. художник на РСФСР Н. Н. Жуков

След обнародването на книгата на Ковалджи, неочаквано журналисти от *„Московский комсомолец"* **откриха във Веденското гробище в Москва, надгробна плоча, на която с готически шрифт бе издълбано името** *MARTIN BORMAN 1900-1973.*

Публикувана бе и снимка на плочата. **Това се превърна в голяма сензация.** Когато след публикациите **специална комисия** отива в гробището, не намира плочата. Тя изчезнала така загадъчно, както и неочаквано, и изненадващо бе открита във Веденското гробище.

В духа на бай Борис Афанасиев няма да доразказваме историята. Ще оставим читателя сам да направи своите заключения…

Вместо това предлагаме

ОТКЛОНЕНИЕ ЗА РАЗМИСЪЛ

Борис Афанасиев е роден като Борис Манолов Атанасов на 15 юли 1902 година в гр. Лом.

Вече знаем, че е бил **прототип на майор Деянов** от първия епизод на сериала *„На всеки километър"*. И никак не е случайно, че **първият епизод започва със събития в гр. Лом.**

Баща му е бил прошенописец в общината, но почива, когато Борис е само на 6 години. За да изхранва петте си деца, майката започва да **пере и готви в дома на един адвокат.** Помага й Борис, от малък. Работи отначало в чужди лозя, а после и в тухларната в града.

Като ученик в гимназията и педагогическото училище, учител му е бил Тодор Павлов.

В лозята Борис е укривал **поголемия си брат Атанас,** който ще емигрира в Съветска Русия след Септемврийското въстание. Там ще стане авиатор. Като летец ще участва във войната, след Девети септември ще се завърне в България, ще стигне до звание **генерал-лейтенант**, ще заема и длъжността **зам.-министър на Народната отбрана.**

Самият Борис ще замине с партийно поръчение за Съветска Русия през 1922 година, с документи на бойник на барон Врангел - казак с рубашка, с колан и казашки калпак!

Ще бъде привлечен в органите на ГПУ като скромен студент по философия. С турски паспорт ще бъде изпратен във Виена, по онова време център на международния шпионаж.

Ще се настани в пансиона на бившата съпруга на наследника на **световноизвестната фирма за пиана и рояли „Бехщайн".**

За този период Борис Афанасиев споделя:

„Трябваше да бъда артист, но не можех да разчитам на аплодисменти. А и артистът на сцената ако сгреши, не може да има последствия, каквито би имала **грешката на разузнавача…**

Фрау Бехщайн беше властна жена, имаше наследствени имения и в Австрия, и в Германия. Беше много информирана за всичко, което ставаше в Австрия и в Германия. Освен това майката на мъжа имаше замъци и вили, които беше предоставила на видни хитлеристи. Самата тя бе безкрайно активна и имаше достъп до най-секретни документи на набиращата скорост националсоциалистическа партия. В добавка другарувах с Мартин Борман, също квартирант на фрау Бехщайн. За съжаление, ръководството на ГПУ не оцени както трябва всички тези възможности…

Получих задача да замина за Париж като млад литературовед, да усъвършенствам френския си и да защитя докторат в Сорбоната. Документите ми бяха на чешки емигрант, живеещ в Канада…

Изпълних и двете задачи, като същевременно **живеех и втори живот – като казашки офицер в леговището на Бялата емиграция в Париж"…**

СВРЪХСЕКРЕТНО И ДО ДНЕС

Само по оскъдни данни от изследванията на биографа на тайните служби Колпадики, Афанасиев участва активно в разгромяването на центъра на троцкиските в Париж.

И до днес не е известно в детайли как Москва успява да изземе целия архив на Лев Давидович Троцки, заедно с документите на Четвъртия интернационал.

Върхът на разузнаваческото изкуство на съветските агенти, е доставянето на бюрото на Сталин на всички адреси и лица на троцките шпиони в СССР.

По този повод АЛЕКСЕЙ КАЗАКОВ пише:

„Е, какъв по-добър подарък за Сталин, а!"

ЧОВЕШКИЯТ ФАКТОР

При всичко това в **Борис Афанасиев** не е преставал на живее човекът с душа, човекът от кръв и плът.

На стр. 10

ФЕНОМЕНЪТ ДОНАЛД ТРЪМП

От стр. 7

Именно те създават **погрешното впечатление, че Д. Тръмп е скандална личност, нежелана от мнозинството американци.**

А всъщност, положението е точно обратното! Мнозинството от американското население подкрепя своя президент. При това, тази подкрепа расте и ще продължи да расте.

Това не дава спокойствие на социално-политическите и териториални центрове на неолиберализма. От тях идва така яростното отричане на всяко действие на Д. Тръмп - както във вътрешната, така и във **външната политика на САЩ.**

Вътрешното противопоставяне между двете политически течения - на **либералното и консервативното** - естествено се пренася и върху **външната политика на САЩ.** То води началото си от времето на **Гражданската война, когато изолационизмът се подлага на съмнение и се заражда англосаксонския проект за световно господство.**

Това, което е общо за **външната политика** и на двете основни идейни течения в САЩ, е нейната **липса на диалогичност, арогантна и агресивна.**

Но между тях има и различия. При това немалки. Те са и в **приоритетите, и в желаните съюзници за нея, и в определянето на близките цели**.

Идеологическата сърцевина на мирогледа на Демократическата партия във външната политика е: световно господство на англосаксонските държави.

Преди президентските избори, които Тръм спечел почти всички големи поземаячи на **американския палитически живот даваха предимство на Хилари Клинтън** представителка на силно **глобализиралия се едър финансов капитал.**

На другата страна е **монополистическият промишлен капитал.** Условно казано - той е **американският национален капитал.** Помним лозунга на Тръмп: *"Америка - преди всичко!»*.

След известно колебание за официален език на новата тогава **независима държава е определен английският.** Така САЩ стават **бъдеща част от световната** *англосаксонска геополитическа общност*. За по-точно понякога я наричат **общност на англоезичните народи.**

По този начин в американската външна и вътрешна политика се зараждат две идеологически течения: **едното** - на *изолационизма* и **второто** – на *англосаксонското единство.* И така е до днес – **вече почти двеста и петдесет години!…**

Разбира се, това не е единственото разделение на американския т.нар. *„истеблишмънт"*, **но то винаги – кога скрито, кога открито, е играло съществена роля в развитието на великата държава.**

Привърженици на тези две **идейно-политически течения** има и в двете основни партии – **Републиканската и Демократическата.** Те много често са определяли стратегическата линия на американската външна политика, но в първата преобладават **изолационистките настроения**, във втората – тези на **англосаксонския експанзионизъм**, който през последните десетилетия, се **вълъти в идеологията на глобализма.**

Естествен бе стремежът на СЪЩ към **намиране на свое** *„място под слънцето"* и въпреки **различията между двете основни партии и предпочитаната от тях политическа линия, има и нещо, което ги обединява – тяхното агресивно поведение във външната политика** и стремежът най-напред към **регионално**, а **след Първата световна война и към световно господство.**

До Гражданската война 1861-1865 г. в САЩ еднозначно преобладава линията на изолационизма, като империалистическите му амбиции се ограничават само в рамките на двете Америки – Северна и Южна. Европейските проблеми остават встрани.

След Гражданската война, която премахва робството, започва бурното развитие на **американската икономика**, която в края на XIX век става водеща в света. **Идеята за англосаксонско единство с Великобритания при решаване на световните дела печели все повече привърженици.**

Това става не без усилията на някогашната метрополия, т.е. на Великобритания. Така, през **Първата световна война,** САЩ и Великобритания са **военни партньори**, а след нея, когато от длъжник Щатите се превръщат в **кредитор на Лондон, те стават стратегически съюзници.**

Това положение е предварително подготвено със **създадената през 1913 г. Федерална резервна система,** която отнема от американската държава правото ѝ да **емитира собствена валута.**

В периода между двете световни войни идеята за англосаксонско братство и единство окончателно се преформатира в проект за световно господство на англоезичните народи.

Пряко и упорито този проект е заявен от **У. Чърчил на 05.03.1946 г.,** в речта му в Университета на **американския град Фултън,** когато вече не е премиер на Обединеното кралство.

Този капитал и неговата партия също са агресивни и се борят за световно господство. Но те разчитат на други съюзници и имат други приоритети.

Увереността на англосаксоските глобалисти, че Х. Клинтън ще бъде новият президент на САЩ, подклаждана от най-влиятелните световни медии, бе толкова силна, **че британските консерватори на Тереза Мей** предизвикаха твърде **прибързано т.нар. Брекзит. Спечели Тръмп и стана неудобен за цялата световна либерална общност. Включитилно и... българската.**

Тази общност и нейните донори не са се отказали от намерението си да насочат международната дейност в желана от тях посока. Или да го отстранят от поста му. Но ако той се заинати и не приеме нито една от тези две опции има и трета, неведнъж използвана опция, **принадлежаща към американските политически традиции...**

ЧУБАЙС КАТО СИМВОЛ НА ОГРАБВАНЕТО НА РУСИЯ

Николай СТАРИКОВ

Не е възможно народа да бъде лъган дълго. Съществува някаква обща народна памет, има някакъв народен смисъл. И народът дава своята оценка. Отбелязва за себе си и за следващите поколения политическата фигура, събитие или действие. Оцветява ги с черна или бяла боя. Оттенъците не са за народа. Народът запомня даден политик или със знак *„плюс“*, **или със знак** *„минус“*.

А ако той мима *„минус на плюс“*, то такава фигура **напуска народната памет.** И след няколко десетилетия **от този общественик не остава нищо, освен някоя изречена фраза. Пример за това е Дмитрий Шепилов, деец от епохата на Хрушчов и Брежнев. За него в народната памет остана само една фраза:** *„...присъединилят се към тях Шепилов“*. Към кого се е присъединил, как свършва всичко това - **малцина знаят, а след 50 години и тази фраза ще изчезне и другарят Шепилов ще живее изключително в паметта на енциклопедиите и справочниците.**

С Йосиф Сталин ситуацията е диаметрално противоположна: народът помни и уважава Сталин. Същият този народ, който по негово време минава през колективизацията, индустриализацията, чистките, минава през страшните поражения на 1941 година, преминава през половината Европа до Берлин. Народът е простил на Сталин своята болка и загубите, запазвайки уважение към сталинската твърдост, сталинското безсребрие и величието на СССР от сталинската епоха.

По отношение на Анатолий Борисович Чубайс народът отдавна е решил за себе си. **Още приживе Чубайс е успял да стане символ на мошеническата и грабителска приватизация на народното имущество, и той ще остане като такъв символ завинаги. Може би няма толкова непопулярна фигура в Русия като Чубайс.** Лидер на антирейтинга, шампион по антипатия. И ето че фамилията на Чубайс отново светна в новинарските емисии: *„Защо обществото не разбира Анатолий Чубайс“*. Водеща публикация в *„Яндекс“* е: *„Чубайс обвини руснаците в неблагодарност към олигарсите“*.

Какво се е случило?

„Руското общество, в моето разбиране, е дълбоко инфантилно, то за 25 години не си направи труда да каже „благодаря“ на бизнеса, веднъж за всичко, което бизнесът е направил в страната,“ - **казва Чубайс**.

„Той (бизнесът) отново построи страната. Той възстанови безнадеждно рухналите съветски предприятия, той върна на хората заплатите, той напълни бюджета с пари. Той създаде източниците за това, интелигенцията да получава средства за поддържане на културата, науката, образованието.

И всичко това го направиха тези, когото обществото нарича олигарси - а друга дума за обозначаването на едрите предприемачи даже не са измислили“.

Ето това заяви Чубайс - и новините се изпълниха с *„любов“* **към този персонаж. Позицията на Чубайс е ясна - нея често я озвучават олигарсите, либералите, дейците от 90-те години от чубайсовата реколта - народът в Русия, един вид, не е правилният. Неблагодарен е. Не е разбирал, не разбира и едва ли ще разбере това благо, което са му довели Чубайс и неговите доверени**ци.

А пък мен ме заинтересува такъв въпрос - **а защо изведнъж Чубайс реши да говори от името на едрия бизнес?** Защо той решава да говори като морализатор, предизвиквайки **остър пристъп на раздразнение на милионите руснаци, насочено към** *„едрите предприемачи“*? Нали е очевидно, че след думите на Анатолий Борисович, тези хора, за които *„друга дума не са измислили“*, **народът ще ги възненавиди още повече - тук зависимостта е пряка, линейна.**

Веднъж попитали Йосиф Бродски: как се отнася към колхозите - за или против? *„А как към колхозите се отнася Евтушенко?“* - **попитал поетът.** *„Той е против“* - **отговорили на Бродски.** *„Е, щом Евтушенко е против колхозите, значи аз съм за“* - **решително отговаря бъдещият носител на Нобелова награда за литература.**

С Чубайс се получава именно така - щом той защитава някого - значи ние сме против него и против тези, които Чубайс защитава.

Не е сложно да намерим

биографията на Анатолий Борисович.

През 1977 година той завършва Ленинградския Икономическо-инженерен Институт (ЛИЭИ) *„Палмиро Толиати“*. През годините **1977-1982** пак там работи като **инженер, асистент, от 1980 до 1990 година е доцент.**

ЛИЭИ — това е Ленинградския Икономическо-инженерен Институт *„Палмиро Толиати“*. Аз също съм учил в това **висше учебно заведение,** завърших го през **1991 година. Нито съм виждал, нито съм чувал за Чубайс там - своята преподавателска дейност той води в друга сграда.**

В навечерието на **крушението на СССР** Чубайс започва своята кариера на чиновник - **през 1990-та Анатолий Борисович става заместник-председател на изпълкома на Ленсъвета, през 1990-1991 година е първи заместник-председател на изпълкома. От юли 1991 година е главен икономически съветник на Анатолий Собчак, кмета на Петербург.**

Само след няколко месеца Чубайс прави голям **скок към Москва,** в министерско кресло - **от ноември 1991 година е председател на Държавния комитет на РФ за управление на държавното имущество (ГКИ). По този начин той става главен** *„приватизатор“* **на Руската Федерация - през 1992 година започва онази същата печално знаменита програма, в резултат на която, по думите на Чубайс, всеки руснак е трябвало** *„да получи ваучер за два автомобила Волга“*. За пет години са издадени 150 милиона приватизационни чека - нито една история за получаването на „Волга“ никъде и никъде не се наблюдава.

Откровението

Самият Чубайс се изказва относно миналата приватизация по следния начин, по-добре не може и да се каже.

„Приватизацията има много недостатъци: и икономически, и политически, и социални. Но тя има едно достойнство - **тя се състоя.** *И това достойнство струва скъпо. В крайна сметка, това е по-добре, отколкото обоснована, ефективна във всички отношения и безпогрешна като модел приватизация, която остава като модел“* - **твърди Анатолий Борисович.**

Защо е трябвало прибързано да се провежда *„сурова и*

Анатолий ЧУБАЙС

недоработена“ приватизация, защо безпогрешният модел е трябвало да си остане само модел, тогава **Чубайс не казва. По-късно казва - сиреч, ние не се занимавахме със събирането на пари, а с унищожаването на комунизма!**

И не е било нужно да обяснява - народът го разбра и без думи. Ето при нашите съседи, в Китай не е имало никаква приватизация, затова и достойнствата там са съвсем други. Чубайсовата приватизация има само едно достойнство - тя се е състояла, а китайският модел предлага ръст на икономиката и тежест на Китай като световна държава, която не се отказва от своята история.

Но да се върнем към биографията на г-н Чубайс.

От 1993 година той започва и кариерата си на политик - става депутат в Думата. След което през целия си живот Чубайс ще бъде или просто чиновник, или чиновник от политиката.

Дължностите, които заема винаги са **ключови и основополагащи. Именно той координира финансирането на избирателната кампания на Борис Елцин на изборите през 1996 година.** След победата Анатолий Борисович оглавява Администрацията на президента. А година по-късно, през **1997 година, Анатолий Чубайс е назначен за министър на финансите на Руската Федерация.** През 1998 година той оглавява РАО *„ЕЭС России“* (Руско акционерно дружество *„Единна Енергийна Система на Русия“*) и започва да *„реформира“* **единната енергийна система на страната. Резултатът от тази реформа е видима за всеки от нас, когато си плащаме сметките за електричество. Забележително е, че самият Чубайс, на страниците на либерален вестник, привежда аргументи в полза на своите действия все в същия поразителен стил** *„ученето на Ленин е правилно, защото е вярно“*.

Ето какво пише той: *„Главната цел на реформата бе осигуряването на инвестиционния тласък“*.

Това е неочаквано - ние мислехме, че целта на реформите е намаляването на разходите и цените, ръста на производството на електроенергия. Не, оказва се, че *„тласъкът е целта“*. **Инвестиционният! При тези действия и тази фразеология у народа се изгражда впечатлението, че** *„тласъкът“* обикновено се случва в Лондон, и обикновено след кражбата на държавни средства под формата на „реформи“.

„Преди десет години, през юни 2008 година, завърши най-важният етап на реформата на електроенергетиката на Русия - реорганизацията на РАО „ЕЭС России“. Отрасълът, считан за нереформируем монопол, контролиран от държавата, започна да се превръща в пазарен, основаващ се на конкуренцията и частната собственост“ - твърди реформаторът.

И какво даде вашата *„реформа“? „Монополът - това е лошо“* - винаги ни учат *„пазарниците“* като Чубайс. Може би, след унищожаването на монопола падна ха цените?

„Що се отнася до населението, то ръстът на цените за електрическа енергия през 2017 година, сравнено с 2008 година, е 107%, а нивото на потребителските цени за същия период е нарастнало с 94%. По този начин, средногодишното повишение на темповете на ръст на цените на електроенергията за населението, в сравнение с инфлацията, е 1,2%“ - **радва се Чубайс.**

Те ти, булка, и Чубайсовден!

Оказва се, че след пазарните реформи за десет години цената на електричеството се е удвоила! Леле! А Чубайс изобщо не желае да види факта, че потребителските цени растат след ръста на цените на електроенергията, а именно електричеството и бензинът са двигателите на цените на всичко по света, в частност на територията на Русия.

А ние ще кажем: благодарение на *„реформата“* **на Чубайс цените на всичко в Русия постоянно растат - и краят на всичко това се не види.**

„По данни на OECD (отчита се паритета на покупателната способност) през 2016 година нивото на цените за електроенергия в Русия е с 12% по-ниско от САЩ, с 65% по-ниско от Франция и повече от три пъти по-ниско, отколкото в Германия“ - **уверява ни Чубайс.**

Ето тази метод винаги ме поразява: вземат се данни от някаква западна агенция и се опитват да убедят народа ни, че живее добре. Не разбира глупавият, какво щастие му е донесъл Чубайс. Не, народът всичко разбира - затова и ненавижда Чубайс като никого другиго.

„Анализът ни потвърждава, че през последните десет години няма никакви катастрофални ценови последствия от прехода към пазарно ценообразуване“ - **казва великият реформатор.**

Тази последна точка поразява изобщо. „Няма катастрофални последствия“ - значи реформата е успешна. Ето това е логика. А положителни движения има ли? Няма. Защо тогава беше нужно да се прави „реформата“?

Ще отговоря защо - за да бъдат предадени мощностите за производство на електроенергия в ръцете на западните компании.

И Западът е благодарен на Чубайс.

„Анатолий Чубайс има право да гласува от името на около 35% от акциите на РАО, принадлежащи на чуждестранни компании. Акциите съществуват под формата на американски депозитарни записи (ADR). Номинален притежател на ADR е The Bank of New York. А съгласно договора между РАО „ЕЭС России“ и Bank of New York право да гласува от името на притежателите на ADR еднолично принадлежи на председателя на РАО. Съвкупният обем на контролираните средства е 3,25 милиарда долара“ - по информация на вестник „Коммерсант“.

Само че един въпрос не може да ме напусне: какво отношение към бизнеса има Чубайс?

През целия си живот е продавал, а по-точно, раздавал на нужните хора държавното имущество. Занимавал се е с политика, бил е чиновник. Разпилвал е единната енергийна система на страната.

По-добре е да не говори от името на едрия бизнес - да не ядосва хората. Защото народът разбира. И помни всичко.

Превод от руски език
Гияс ГУЛИЕВ

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Габриела МИХАЙЛОВА (редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт", София, ул. "Тинтява" 100
БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF
Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 12.07. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа

ISSN 1310-8492

СЕДЕМНАДЕСЕТ МИГА ОТ ЖИВОТА НА ИСТИНСКИЯ ЩИРЛИЦ

От стр. 9

В разузнаването има закон: *първо да умрат чувствата!…* Но този закон истинският **разузнавач се стреми никога да не изпълнява…**

ЖАК НАТАН:

1936

Париж. *„Веднъж бях изненадан на улицата. Една луксозна кола внезапно спря и от нея излезе* **млад представителен мъж.** *Приближи до мен и любезно заговори на български…*

Чак сега познах в него **приятеля ми от Москва Борис Афанасиев**. *Той дружеше и с* **Благой Попов** *тогава. Качи ме в колата, заведе ме в луксозен магазин, купи ми хубави дрехи… После прекарахме целия ден в разговори“…*

БОРИС АФАНАСИЕВ:

„Разбира се това беше противопоказано за разузнавача. Крайно рискована постъпка. Но не можах да издържа на изкушението да помогна на сънародник… на приятел.“

КЛАСИКА В ПАРИЖ

И до днес в големите шпионски централи изучават отвличанията на белите генерали Кутепов и Евгений Милер като класика в изкуството на разузнаването.

Кутепов е отвлечен като от една полицейска кола спират до генерала и от колата излизат двама френски полицаи, които го поканват да посети префектурата.

Спокоен, генералът влиза, упоен е и е откаран на пристанището. Дозата приспивателно обаче е била прекалено голяма. **Не пристига жив на пристанището в Одеса.**

Атентатът в Марасилия на 9.10.1934 г., при който Владо Черноземски застрелва сръбския крал Александър Караджорджиевич, и при който загива Луи Барту, министър на външните работи на Франция

Взети са мерки това да не се повтори при втория по важност след Кутепов **белогвардейски генерал Евгений Милер**.

БОРИС АФАНАСИЕВ:

Написах писмо на бланка на германска организация в Париж като канех от името на Генералния щаб на Вермахта Милер на среща с генерали от Щаба.

Той тръгна като взе със себе си най-близкия си помощник.

Това бях аз.

Много по-късно разбрах, че съм надценил себе си и съм подценил генерала.

Преди да тръгне с мен той написал писмо, в което обяснява: „Отивам на среща с представители на Генералния щаб на Хитлер заедно с моя помощник…

Помощникът - казашки офицер преминал огън и вода…

Ако не се върна след осем часа, значи нещо се е случило с мен. Вземайте мерки!“

Оставя го на бюрото.

На дежурния офицер казва, че ако не се върне след осем часа да отворят писмото, оставено в кабинета му.

Минават осем часа, писмото е отворено, бие се тревога.

Още щом ме извикаха в щаба разбрах, че нещо не е вред.

Прочетоха писмото на Милер.

Запазих самообладание. Казах че бяхме заедно при германците, обсъдихме важни въпроси, които сам генерал Милер ще им предаде, че сме се разделили след срещата и толкова…

Поехме към Сюрте женерал - френското контраразузнаване.

Излезли веднъж на улицата, отклоних вниманието им, метнах се в колата наблизо и офейках…

В същото време генерал Милер, по мой план, приспан, облечен в униформа на **заместник капитан на съветски кораб**, влачен от моряци като препил, е **качен на кораба без да се прави проверка от френските власти, присмивайки се на кьор кютук пияния руснак…**

Този похват е използван от **израелските разузнавачи отвлекли Адолф Айхман през 1960 година,** за да го качат безпрепятствено на самолет, с който го отвличат от Аржентина…

Когато белогвардейците в Сюрте женерал се оплакват затова, което е станало, в щаба им се присмивят: *„Ами в ръцете ви беше човекът, който знаеше къде е Милер, изпуснахте го, а искате ние да знаем“…*

НА ЖУРНАЛИСТИТЕ С ЛЮБОВ

БОРИС АФАНАСИЕВ:

„Прибрах се в хотел „Лютеция“ и взех вестници. Всички бяха изпълнени с информация за **атентата в Марсилия** *– убийството на сръбския крал Александър и* **Луи Барту – министър на външните работи на Франция.**

Светкавична работа. И пълни подробности *– до ден днешен съм благодарен на френските журналисти - там бяха написали дори номерата на паспортите на терористите – чехи с канадски паспорти, серия, номера… три паспорта. Изтръпнах - моят паспорт на канадец с чешки произход бе от същата серия* **с поредния номер.**

Отчайваща грешка на бюрократите в НКВД.

Но нямаше време да се умува. Пред хотела видях вече агенти на Сюрте женерал.

Имах разбира се и други документи.

Поех веднага за Москва като планирах: Копенхаген, Стокхолм, Хелзинки…

В Малмьо видях преследвачите си.

Лачени обувки, редингот, черни бомбета… разглеждат снимки - явно моите… На гарата започнаха проверки на паспорти, сравнения със снимки… Във влака пътуваше с мен една дама. Поприказвахме си, поканих я да пием кафе, тръгнахме като на слизане от обкръжения от всички страни влак подвикнах на полицаите: проверете ни де, дамата настоява да пием по кафе… Полицаите взеха документите ми, вгледаха се в лицето ми, усмихнах се всепрощаващо, кимнаха ми да вървим към кафето…

После като седнахме, жената ме попита: "Кого търсят?", отвърнах „Мен!" Тя се разсмя от все сърце…

Зрителите на *„На всеки километър"* вероятно ще си спомнят, че **сценаристът Георги Марков, е използвал този случай в един от епизодите на сериала…**

Продължава в следващия брой

ВЯРА

Ето — аз дишам,
работя,
живея
и стихове пиша
(тъй както умея).
С живота под вежди
се гледаме строго
и боря се с него,
доколкото мога.

С живота сме в разпра,
но ти не разбирай,
че мразя живота.
Напротив, напротив! —
Дори да умирам,
живота със грубите
лапи челични
аз пак ще обичам!
Аз пак ще обичам!

Да кажем, сега ми окачат
въжето
и питат:
„Как, искаш ли час да живееш?“

НИКОЛА ВАПЦАРОВ

Веднага ще кресна:
„Свалете!
Свалете!
По-скоро свалете
въжето, злодеи!“

За него — Живота —
направил бих всичко. —
Летял бих
със пробна машина в небето,
бих влезнал във взривна
ракета, самичък,
бих търсил
в простора
далечна
планета.

Но все пак ще чувствам
приятния гъдел,
да гледам как
горе
небето синее.
Все пак ще чувствам
приятния гъдел,
че още живея,
че още ще бъда.

Но ето, да кажем,
вий вземете, колко? —
пшеничено зърно
от моята вера,
бих ревнал тогава,
бих ревнал от болка
като ранена
в сърцето пантера.

Какво ще остане
от мене тогава? —
Миг след грабежа
ще бъда разнищен.
И още по-ясно,
и още по-право —
миг след грабежа
ще бъда аз нищо.

Може би искате
да я сразите
моята вяра
във дните честити,
моята вяра,
че утре ще бъде
живота по-хубав,
живота по-мъдър?

А как ще щурмувате, моля?
С куршуми?
Не! Неуместно!
Ресто! — Не струва! —
Тя е бронирана
здраво в гърдите
и бронебойни патрони
за нея
няма открити!
Няма открити!

БОРБАТА Е БЕЗМИЛОСТНО ЖЕСТОКА...

Борбата е безмилостно жестока.
Борбата както казват, е епична.
Аз паднах. Друг ще ме смени и...
толкоз.
Какво тук значи някаква си личност?!

Разстрел, и след разстрела – червеи.
Това е толкоз просто и логично.
Но в бурята ще бъдем пак със тебе,
народе мой, защото те обичахме!

14 ч. – 23.07.1942 г.

Никола Вапцаров със съпругата си Бойка Вапцарова

ПРОЩАЛНО

На жена ми

Понякога ще идвам във съня ти
като нечакан и неискан гостенин.
Не ме оставяй ти отвън на пътя –
вратите не залоствай.

Ще влезна тихо. Кротко ще приседна,
ще вперя поглед в мрака да те видя.
Когато се насити да те гледам –
ще те целуна и ще си отида.

ИВАН ГРАНИТСКИ С НАГРАДАТА „ГЕОРГИ ДЖАГАРОВ“

Председателят на Съюза на българските писатели Боян Ангелов връчи наградата на името на Георги Джагаров на поета и литературоведа Иван Гранитски

Наградата „Георги Джагаров“ за 2019 г. бе връчена на Иван Гранитски за неговото цялостно поетично и публицистично творчество от председателя на Съюза на българските писатели Боян Ангелов. На тържеството присъстваха мнозина от носителите на тази висока литературна награда, колеги и почитатели на българската поезия. За литературното наследство и живота на Георги Джагаров и за творчеството на Иван Гранитски говориха Боян Ангелов, Найден Вълчев, Надя Попова, Матей Шопкин, Минчо Минчев, Петър Андасаров, Трендафил Василев, Наталия Ерменкова. Иван Гранитски прочете стихове и сподели спомени от общуването си с Георги Джагаров.

Поетът Матей Шопкин говори за поезията и делото на Георги Джагаров

ISSN 1310-8492